

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav

Červenec-srpen 2022

NEKONEČNÁ NÁPADITOST BOŽÍ

Lidé odedávna vnímali úžasnou rozmanitost života na Zemi. V Bibli najdeme mnoho příkladů údivu nad bohatstvím a krásou stvoření. Například v Jobovi nacházíme v řeči Elihuově hymnus na Boží vznešenost a jeho stvoření. Nebo třeba celý Žalm 104 je písní o divech a rozmanitosti tvorstva. A to tehdy lidé zdaleka ne měli povědomí o tom, o čem ví věda dnes. Přitom stále více chápeme, jak všechno spolu nějak souvisí a je na sobě vzájemně závislé.

Bůh tak, jak jej vnímá křesťanství, je dokonalou jednotou a společenstvím tří božských osob, které jsou navzájem odlišné a zároveň neoddělitelně sjednocené hlubokým společenstvím. Bůh tedy existuje ve vztahu. Boží bytí je bytím v extázi, tedy doslova ve vycházení ze sebe směrem k druhému. Proto bohatství, pestrost a hojnost života prýští z bohatství, pestrosti a hojnosti

života v Trojici. Boží osoby žijí v extázi nejen uvnitř sebe, ale i navenek ke stvoření. A my proto v pestrosti života a vesmíru můžeme vyčíst něco o Tvůrci.

Příroda je knihou, která představuje a popisuje svého autora, Trojici. Každý tvor v sobě nese jeho stopu a existuje jen ve vztahu k druhým. Vesmír, příroda v sobě nesou nepřehlédnutelný otisk Trojice. Všechno je otiskem jednoty a vzájemného vztahu v Trojici. Také tvorstvo je bytím jednotlivostí v celku a celku v jednotlivostech a ve své nekonečné rozmanitosti odráží nekonečnou tvůrčí sílu a nápaditost Ducha. Překypování vnitřní Boží lásky chrlí tvory, svá umělecká díla, velkoryse rozdává život, miluje rozmanitost, barvy, tvary, formy.

Německý teolog Karl Rahner říká, že podstata vykoupení spočívá v samotném Bohu, který objímá lidstvo a celý svět a pozvedá je k sobě, aby mu byli podobní. Ježíšovo vzkříšení je proměnou vesmíru v hlubší úroveň bytí. Je počátkem zbožštění světa, které se netýká jen člověka, ale celého tvorstva. Kristus je prvotinou nového světa, světa proměněného a pozvednutého na vyšší úroveň. Jak čteme ve Zjevení Janově: „Hle, všechno tvořím nové.“ Nové stvoření není negace všeho pozemského, ale naopak proměna, novost, obroda a přerod na vyšší rovinu bytí. Všechna pozemská smyslová krása i láska jsou odleskem nebe. Extáze, podobná Božímu bytí a tomu, co se prožívá v nebi, je tedy spíše podobná mezilidské lásce nebo těm situacím, kdy člověka zcela pohltí radost z nějaké vnější skutečnosti a on s ní jakoby splyne.

Například houbař se dostane do transu, když je v lese, kde všude, kam se podívá, jsou krásné pravé hříby. Myslí, že už je v ráji. Vzpomínám si, že když jsem jako dítě poprvé viděl krásného brouka tesaříka alpského, byl jsem také doslova v transu z té nádhery. A vlastně každá taková pozemská krása, ať už jde o přírodu nebo umění nám může alespoň trochu a nedokonale naznačit, jak vypadá ráj. Samozřejmě, jsou to jen velmi nedokonalá přirovnání, ale snad aspoň trochu naznačují, co pro nás všechno Bůh připravil, abychom byli šťastní.

Sociální sítě jsou dnes plné skvělých fotografií přírody, lidí, důmyslných technických a uměleckých výtvorů... Lidé se tak navzájem sdílejí o svůj úžas nad tím, co je nějak oslovilo, co se jich dotklo a co je ohromilo (pokud se tedy jen nevychloubají). Sdílené obrázky či videa jsou ale jen chabým pokusem zachytit něco z toho, co nás uvnitř oslovuje a přivádí k úžasu. Dotýkáme se totiž mnohdy něčeho, co nás přesahuje.

Každý máme schopnost žasnout. A bylo tomu tak patrně již od počátku lidské rasy. Naši předci žasli nad vším možným a snažili se to různě vyjadřovat:

nástěnnými malbami, písněmi, hudbou, tancem, básněmi, různými uměleckými výtvary atd. My v každodenním životě žasneme například nad krásou „obyčejného“ listu, nad vůní květu, hebkostí štěněte, nad ptačím zpěvem, nad roztomilostí a bezbranností batolete, ale i nad silou a odvahou lidí, kteří se nasazují pro druhé. Žasneme někdy i nad technickými výtvary člověka atd.

Psychologové dnes mnohdy doporučují, abychom se každý den uměli zastavit a vědomě se soustředili na něco krásného. Mohou to být maličkosti, které nás obklopují ve všedním životě. Důležité je, abychom takovéto drobné krásy vnímali svými smysly (očima, čichem, sluchem, hmatem...), ale i rozumem.

Všímat si drobností, žasnout nad nimi a být za ně vděčný, je významnou cestou ke šťastnému prožívání života. Je to jakési "přirozené antidepresivum". Vážít si maličností, žasnout nad nimi a být za ně vděčný je možné v každé i tíživé - životní situaci. Ne nadarmo se říká, že „šťastný člověk může být jen ten, který umí být vděčný“.

Jako křesťané věříme, že Bůh stvořil člověka, aby s námi sdílel své nekonečné štěstí. Věříme proto, že veškeré dobré a nenaplněné touhy, které máme ve svých srdcích, nám jen ukazují dál k nekonečnému Bohu, který nás přesahuje. Neboť Bůh jediný je schopný naplnit naše nekonečné a palčivé touhy – po kráse, harmonii, lásce, po přijetí, uznání, naplnění, ocenění, po bezpečí, po dobrodružství... Proto i každé žasnutí na krásou, kterou nám nabízí každodenní život, je dotykem něčeho, co nás přesahuje a co je nám určeno a připraveno.

Klasik duchovního života Ignác z Loyoly byl šířitelem hesla: „Deus magis est“ – „Bůh je víc“. Bůh sám o sobě je „víc“ a každému z nás nabízí víc, než nám může dát cokoliv a kdokoliv na tomto světě. Tento svět je „jen“ ukazatelem na dobrého a přesahujícího Boha, který má pro každého z nás připraveno „magis“ – „víc“. A to je dobrá zpráva jak pro každého, kdo žije spokojeně, avšak přesto mu něco stále chybí, tak ale i pro všechny ty lidi, které nějak život „bere zkrátka“. Radovat se a žasnout tak můžeme nad „maličkostmi“ i těžkých životních situacích. A skrze tuto radost a úžas můžeme tušit „magis“. Je potřeba jen si těchto maličností vědomě všimnout.

„Krása spojuje Boha, člověka a stvoření v jediné symfonii... Krása se v každém dotýká toho, co je všeobecné – a zejména žijně po Bohu – a překonává tak hranice jazyka a kultur. Krása dokáže promlouvat o Bohu lépe než cokoliv jiného a pomáhá vnímat jeho krásu a dobrotu, dosahuje k lidskému srdci a nechává v něm zazářit pravdu a dobrotu Boží.“ (srov. Papež František 17.2.2022).

Matúš Kocian

JSME TURISTÉ NEBO POUTNÍCI?

Turisté chtějí, aby všechno šlo přesně tak, jak si to naplánovali a jak si to představují. Běhají z jednoho místa na druhé, aby měli jistotu, že všechno stihnou. Neustále nakupují suvenýry a tretky, u kterých většinou platí, že si doma nevzpomenou, proč je kupovali. Turisté se naštvou, když má něco zpoždění. Vyžadují okamžitou pozornost a služby dle všech svých potřeb a tužeb. Zaměřují se na sebe a často používají lokty, aby se dostali tam, kam chtějí. Turisté chtějí vidět památky. Turisté počítají náklady.

Poutníci hledají znamení. Poutníci se nestresují tím, aby viděli a zkusili všechno. Chtějí vidět a udělat to, k čemu se cítí voláni. Poutníci hledají smysl. Poutníci počítají svá požehnání.

Bůh nás stvořil pro trvalé štěstí v proměnlivém světě a pro věčné štěstí spolu s ním v nebi. Štěstí, které nám chce v tomto životě dát, je vzácným druhem štěstí, nezávislým na situaci ani okolnostech. Je snadné být šťastný, když se vše daří. Ale křesťanská radost nám umožňuje být šťastnými, jako byl například i apoštol Pavel, když byl vězněn.

Všichni jsme poutníky na této zemi, ať si to někdo uvědomuje nebo ne. Toto není náš trvalý domov. Proto se štěstí, které Bůh chce a pro které nás stvořil, tak velmi liší od prchavého štěstí a chvilkových potěšení tohoto světa.

Přemýšlíte někdy o nebi? Když byl Rudyard Kipling vážně nemocný, ošetřovatelka se ho ptala: „Co byste si přál?“ Odpověděl: „Chci Boha!“. Nemusíme si to uvědomovat, ale chceme Boha. Za každou touhou po novém autu či novém domě, po povýšení či úspěchu, po novém oblečení či špercích, plastické chirurgii, dobrodružství a cestování, jídle a sexu, přijetí a útěše, je naše touha po Bohu. Stále hladovíme po něčem dokonalejším a Bůh je tou dokonalostí, po které z hloubi duše toužíme.

Život je pouť, posvátná cesta. Pouť je typicky cesta ke svatyni či jinému místu, které je důležité pro víru či přesvědčení člověka. Můžete vykonat pouť do Svaté země, do Říma, do Fatimy, do Lurd, do Santiaga de Compostela nebo na jiné známé poutní místo na světě. Ale můžete putovat do své nejbližší katedrály. Ve skutečnosti každou neděli konáme pouť do svého farního kostela na mši.

Lidé se často vydávají na pouť s nějakým speciálním úmyslem. Někteří prosí Boha o milost, třeba aby uzdravil milovaného člověka. Jiní konají pouť jako vyjádření díky za požehnání, kterého si jim od Boha dostalo. Vždycky na cestě potkáte páry, které slaví výročí sňatku. Přicházejí, aby poděkovali Bohu za své manželství. Někdy lidé konají pouť, aby našli světlo pro nějaké rozhodnutí, které musí udělat.

Nejlepší přátelé nás povzbuzují a vyzývají, abychom se stali svým nejlepším já. Modleme se o milost, abychom v životě byli poutníci, a ne jen turisté. Modleme se o milost, abychom i my byli takoví přátelé, kteří ostatním pomáhají na velké pouti života.

Modlitba poutníka

Můj Pane, Bože, netuším, kam jdu.

Nevidím cestu před sebou.

Nevím jistě, kam vede...

A neznám doopravdy ani sebe, a to, že si myslím, že následuji tvoji vůli, neznamená, že tak skutečně činím.

Ale věřím, že mě povedeš po správné cestě, i když o tom nemusím vůbec vědět.

Proto ti budu vždy důvěřovat, protože ty jsi vždy se mnou.

Matthew Kelly: Nevzdoruj svému štěstí

OSOBNÍ SETKÁNÍ S KRISTEM

Nejtajnější mystickou moudrost, tedy osobní setkání s Ježíšem, zná jen ten, který ji dostane. A dostane ji pouze ten, kdo po ní touží. A touží po ní pouze ten, koho vnitřně rozplamení oheň Ducha svatého, který Kristus poslal na svět.“ (sv. Bonaventura)

Sekulární svět dělá všechno (a bohužel úspěšně!), aby bylo jméno Ježíš oddáleno nebo zamlčeno v jakékoli diskusi o církvi. My musíme udělat vše pro to, abychom ho měli stále přítomného. Ne proto, abychom se za něj schovávali, ale proto, že on je silou a životem církve. Na začátku dokumentu papeže Františka „*Evangelii gaudium*“ čteme tato slova:

„Zvu každého křesťana, ať už se nachází na jakémkoli místě a v jakékoli situaci, na nové osobní setkání s Ježíšem Kristem nebo alespoň ochotně se s ním setkat. Není důvod k tomu, aby si někdo myslel, že takové setkání není pro něj.“

Podle všeho je to poprvé, co se výraz „osobní setkání s Kristem“ objevuje v oficiálním dokumentu Magistéria. Navzdory své zdánlivé jednoduchosti tento výraz obsahuje novinku, kterou se musíme pokusit pochopit.

V historii katolické spirituality se objevovaly i jiné způsoby chápání našeho vztahu s Kristem: Mluvílo se o doktrinálním vztahu, který spočívá ve víře v Krista; o svátostném vztahu, který se realizuje ve svátostech; o církevním vztahu nakolik jsme údy Kristova těla, kterým je církev; mluvilo se i o mystickém nebo manželském vztahu vyhrazeném pro některé privilegované duše. Nemluvilo se – alespoň ne běžně – o osobním vztahu otevřeném pro každého věřícího – jak to bývá mezi konkrétním „já“ a „ty“.

Během pěti století, které máme za sebou a které se nesprávně nazývají „protireformací“, se katolická teologie dívala na tento způsob chápání spásy s nedůvěrou. Viděla v něm nebezpečí subjektivismu, tedy chápání víry a spásy jako individuální skutečnosti, bez skutečného vztahu k předání a k víře ostatních členů církve. Nyní jsme díky Bohu vstoupili do nové fáze, ve které se snažíme vnímat víru jako výsledek osobního svobodného rozhodnutí. Úspěch misie se již nemůže měřit počtem vyslechnutých zpovědí a rozdaných svatých přijímání, ale tím, kolik lidí se z křesťanů podle jména stalo skutečnými křesťany, tedy přesvědčenými a aktivními ve společenství.

Pokusme se konkrétně pochopit, v čem spočívá toto „osobní setkání“ s Kristem. Je to jako setkání s člověkem na živo, když jsme ho léta znali jen z fotografií. Člověk může znát knihy o Ježíši, doktríny, hereze o Ježíši, pojmy o Ježíši, a přitom ho nepoznat živého a přítomného. Pro mnohé, dokonce i pokřtěné, je Ježíš postavou z minulosti, ne živou osobou v přítomnosti.

Tento rozdíl je podobný tomu, když člověk přejde od poznání člověka k zamilování se do něho. Toto budou jistě chápat zamilované páry či manželé. Člověk může o ženě nebo muži vědět všechno: jak se jmenuje, kolik mu je let, jaké studium absolvoval, do jaké rodiny patří... Pak jednoho dne přeskočí jiskra a člověk se do té ženy nebo toho muže zamiluje. Všechno se změní. Člověk chce být s tím člověkem, mít ho rád, mít ho pro sebe a dát mu sama sebe.

Jak způsobit to, aby se tato jiskra k Ježíšově osobě zapálila v lidech? Nezapálí se v těch, kdo poslouchají poselství evangelia, pokud se nejprve nezapálí v těch, kdo ho ohlašují, alespoň jako touha, jako hledání a jako předsevzetí. Nejedná se pouze o kněze a zasvěcené osoby. Dnes je stále více zřejmé, že se evangelizace děje a má dít také skrze laiky. Jsou více vsazeni do sítí života, kde se tyto okolnosti obvykle odehrávají. I proto, že kleriků je málo a je pro ně snazší být pastýři než rybáři: snazší je pást slovem a svátostmi ty, kteří jsou v církvi, než se vydat na širé moře lovit ty, kteří jsou daleko. Roli rybářů tak mohou doplnit laici. Mnozí z nich objevili, co znamená znát živého Ježíše, a o svůj objev se touží podělit s ostatními.

kard. Raniero Cantalamessa

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Matouše (svátek Proměnění Páně)

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle, ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním

rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle – z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouvejte!“ Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!“ Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých.“

(Mt 17, 1-9)

Náměty k meditaci

Vyprávění o Proměnění dává podnět k různým domněnkám:

- Jedni v něm vidí původní vyprávění o velikonocích nebo nanebevstoupení, které bylo „zpětně datováno“ do života pozemského Ježíše. Z řeckého výrazu *metamorphóté*, tzn. *byl proměněn*, se připomínají i vyprávění z řecké mytologie, pojednávající o metamorfóze božských postav, aby se mohli setkat s lidmi. Zde se ale vypráví o proměnění *člověka* Ježíše. Jiní jsou toho mínění, že toto vyprávění je „jen“ *obrazným* výrazem víry v Ježíšovo vyvýšení v Mesiáše nebo Syna člověka.

- Klíč k porozumění tomuto textu můžeme nalézt, když se zamyslíme, proč v prvotní církvi vzniklo a proč se tradovalo takové vyprávění. Zjevně bylo důležité především to, že takové vidění Ježíše muselo být darováno Bohem a netýkalo se všech Dvanácti. To, co tito tři učedníci nahlédli, tedy bylo: S Ježíšem přišlo na zem Boží království v moci.
- Kdo by si v takovémto okamžiku, ve společenství s Ježíšem, nepřál, aby to trvalo stále? Petr navrhuje postavit tři stany, které znamenají usídlení, zachování této situace.
- Petr ještě stále nechtěl - nebo nemohl - vzít vážně ona slova, která Ježíš řekl před šesti dny: „Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.“. A také: „Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne“
- Zřejmě i proto se vyprávěl příběh o Ježíšově proměnění. Mohl pomoci pochopit, proč nám působí Ježíšova slova o nesení kříže těžkosti i po velikonocích. Když i sám Petr... To však nic nemění na pravdivosti Ježíšových slov. Nutnost křížové cesty není v rozporu s Boží láskou. Naopak! O tom, který musí jít cestou utrpení, platí Boží slova: „Toto jest můj milovaný Syn, toho poslouvejte“
- Ježíš své poselství nezjevuje jen slovy, ale též skrze znamení. Událost proměnění Páně je postavena jako protiváha k předpovědím o Ježíšově utrpení. Pán zjevil, že není jen trpící nebo jen oslavený. Je trpící, ukřižovaný, ale zároveň ten, který přemohl zánik a vstal z mrtvých. Událost proměnění Páně se tak stává světlem pro okamžiky, kdy i my putujeme temnotami života. Událost proměnění Páně je zároveň příslibem i našeho proměnění a naplnění.
- Při události proměnění se u Ježíše zjeví Mojžíš a Eliáš. Proč zrovna oni? Mojžíš je osvoboditel Izraele a zároveň zákonodárce. Eliáš je prorok. Každý z nás může být prorok, který zjevuje tomuto světu něco z Boha. Máme se stávat zrcadlem Boží slávy. Vytušíme slovo, které chce Bůh skrze nás říci tomuto světu?

Pastorace.cz

SVĚTEC MĚSÍCE

sv. Marie Magdaléna

Ježíš pravil: „Marie!“... „Rabbuni!“, odpověděla Marie Magdalská. V zahradě Kristova hrobu se tak odehrává rozhovor Boha a jeho stvoření, vzniká společenství, které bylo kdysi přerváno. Je úsvit „prvního“ dne, čas milosti.

Je to začátek nové naděje, jež vypučela na dřevě kříže. Zoufalá Marie Magdalská stála před prázdným hrobem a hledala tělo svého Pána. A plakala, nevěděla, kde je najít.

Marie Magdalská byla donedávna spojována se třemi ženskými postavami z evangelií. Kdo vlastně byla Marie Magdalská? Ještě donedávna se v ní spojovaly celkem tři ženské postavy známé z evangelií.

V první řadě byla spatřována v bezejmenné hříšnici, která vstoupila do místnosti, kde farizej Šimon pořádal hostinu, a vrhla se Ježíšovi k nohám, umyla je svými slzami a osušila svými vlasy. Svatý Efrém jí do úst vkládá následující dojemnou modlitbu: „Jsem ztracená ovce z tvého stáda; vpusť mne do svého ovčince, můj Spasiteli.“

Marie Magdalská byla také ztotožněna s Marií z Betánie, sestrou Lazara a Marty. Byla to žena vyznačující se kontemplací a štědrostí, obraz dokonalého učedníka, sedícího u Mistrových nohou, přitahovaného jeho osobou a naslouchajícího jeho slovu. Evangelium vypráví, že několik dní před Ježíšovou smrtí vylila při poslední hostině, kterou Ježíšovi připravili jeho přátelé, na jeho hlavu vzácnou mast z vonného nardu. Jidáš tento čin odsoudil, avšak Ježíš jej označil za prorocký, „jako přípravu na svůj pohřeb“. Svatý Ambrož to

komentuje slovy: „Ježíš neoceňoval mast, jako spíše lásku. ... Ten, kdo je hlubinou bohatství, nechce peníze, nýbrž vděčnost. Učíme se od této ženy významu apoštolova slova: ‚Kde však překypoval hřích, tam v míře ještě daleko větší překypuje milost.‘ Ona přiznala hřích a získala milost.“

Konečně byla Marie Magdalská po právu spojena s ženou pocházející z Magdaly, jež poté, co byla zbavena sedmi démonů, se připojila ke skupině zbožných žen – Marii Kleofášově, Zuzaně, Janě, další Marii... –, které Ježíši v průběhu jeho veřejného života pomáhaly svou službou. Tyto oddané učednice následovaly svého Mistra až na Kalvárii, ba dokonce až k hrobu. A tak se staly prvními, jež se s ním po vzkříšení setkaly a poklonily se mu. Podle Janova evangelia si Marie Magdalská zasloužila spatřit vzkříšeného Pána jako

první. Již ve 3. století Hippolyt Římský popisoval setkání u hrobu takto: „Eva se již více neskrývá, ale snaží se vši silou obejmut strom života. Ó jaká úžasná proměna: Eva se stala apoštolkou!“

Skutečnou Marii Magdalskou můžeme spatřovat zřejmě jen v této postavě. Když se však nad tím lépe zamyslíme, musíme připustit, že všechny tři zmíněné ženy z evangelií mají – přes veškeré odlišnosti – jedinou tvář. Je spíše než příkladem kajícího života vzorem života plně zasvěceného toužebnému hledání Pána. Ačkoli Ježíše viděla umírat potupnou smrtí, ačkoli pocítila tíhu velkého kamene, jenž uzavřel jeho hrob, přesto po něm tato žena nepřestala toužit a hledat jej. Ukazuje tak, jak skutečná láska nezná pokoje a nikdy se neunaví, neboť se nejedná o obyčejný přirozený cit, nýbrž o lásku, kterou sám Kristus vlévá do srdce svých věřících, když si je jako první zamiloval a položil za ně svůj život. Je to stále stejná Boží láska – Duch svatý.

Vedena láskou se Marie Magdalská vydala za svítání hledat svého Pána, kterého jí vyrvali. Hledala jej v slzách a nářcích.. Zpočátku hledala marně. Vytrvala však ve svém hledání a bylo jí dopřáno, aby našla, co hledala. Stalo se, že touha očekáváním zesílila, a mohla se tak nakonec střetnout s předmětem své touhy... Ježíš jí říká: „Marie!“

Nejprve ji Ježíš oslovil prostým termínem ‚ženo‘, a ona jej nepoznala. Poté ji zavolal jménem, jako by jí říkal: ‚Poznej toho, kdo tě poznal.‘ Člověku je řečeno: ‚Znám tě jménem, znám tě ne jako někoho, kdo se ztrácí v davu, ale zcela zvláštním způsobem.‘ Marie, zavolaná svým vlastním jménem, poznává svého Stvořitele a hned odpovídá: ‚Rabbuni!‘ (‚Mistře!‘) Byl to ten, koho hledala až do krajnosti a kdo ji v jejím hledání vnitřně vedl.“ V setkání se vzkříšeným Kristem Marie znovu našla i sebe samu, svou pravou podobu.

Catholica.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

Proměnění Páně

Svátek Proměnění Páně se patrně se slavil arménskou církví a Edesskou církví již ve 4. století. S jistotou tento svátek slavili mniši na Sinaji 6. srpna od 7. století. V téže době se objevuje také homílie k proměnění sv. Anastáse Sinajského jako jedna prvních, která svou formou potvrzuje liturgické slavení.

Na západě se svátek Proměnění objevuje později. Ve francko-římské liturgii od 10. století. Zmiňují se dva možné způsoby rozšíření svátku na Západě. Buď z Monte Cassina, kde liturgické manuály zahrnují svátek od 11. století, nebo ze Španělska, kde slavení tohoto svátku v polovině 9. století zmiňuje opat Petr Ctihodný. Pro celou církev byl svátek zaveden v 15. století papežem Calixtem III. na poděkování za vítězství nad Turky v roce 1457.

Čtení tohoto textu evangelia bylo však zavedeno dávno předtím papežem Lvem Velikým na druhou neděli postní. Podle něho bylo hlavním cílem proměnění vymýtí ze srdce apoštolů pohoršení kříže, aby nenarušilo jejich víru. Proto jim byla předem odhalena jeho skrytá skvělost a důstojnost.

Ve srovnání s významem proměnění v pravoslavné spiritualitě, kde proměnění bylo a je považováno za zvláštní tajemství samo o sobě, má v latinské spiritualitě úlohu ve funkci Velikonoc, jako protilek na pohoršení pašijí a jako příslib vzkříšení. V pravoslavné liturgii již v předvečer svátku při nešporách přibližují věřícího k tajemství proměnění texty lucernária. Čtou se starozákonní čtení, která popisují setkání Mojžíše s Hospodinem na hoře a setkání Elijáše s Hospodinem na Chorébu. Stejně tak sváteční texty antifon vyjadřují tajemství a význam svátku. V katolické liturgii se v bohoslužebných textech také odráží událost proměnění, ale těchto textů je podstatně méně.

Dnešní termín svátku je pravděpodobně výročním dnem posvěcení baziliky na na hoře Tábor, která je od 3. století ztotožňována s horou, o níž se mluví v evangeliích. S kostely zasvěcenými tajemství Proměnění slaví svůj titul i ty, které jsou zasvěcené Božskému Spasiteli.

Podle Origena tradovanou horou Proměnění je hora Tábor. Pěší cesta k ní trvá až tři dny a přičteme-li námahu stoupání, jeví se zmínka o spánku něčím přirozeným. Může však jít nejen o přemožení z únavy, ale o symbolický spánek, který působí neschopnost vnímání plné skutečnosti.

Výstup na horu měl zpočátku jasný záměr: setkání s Bohem v modlitbě. Události nahoře ale soustřeďuje pozornost na Kristův královský majestát a na naše budoucí oslavení. Má nám uvedeným dějem pomoci pochopit, že cestu kříže a cestu oslavení nelze oddělovat. Onen zážitek s oslaveným tělem Krista

se mohl uskutečnit dopředu jen proto, že Kristus do všech důsledků přijal Otcův plán, v němž skrze utrpení vejde do slávy.

Modleme se:

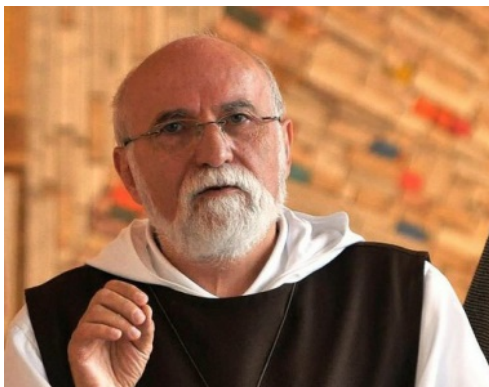
Bože, ty 's při slavném proměnění svého Syna v přítomnosti Mojžíše a Eliáše upevnil víru apoštolů a ukázals, co nás čeká, až bude dovršeno naše přijetí za tvé děti; pomáhej nám, ať tvého Syna posloucháme a následujeme ho, abychom jako jeho spoludědici měli účast na jeho slávě. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen.

Pastorace.cz

KNIHA (NEJEN) NA DOVOLENOU

Jacques Philippe: Štěstí, kde ho nehledáš

Autor je francouzský kněz, původním povoláním matematik. Už mnoho let se při svých přednáškách a duchovních cvičeních věnuje tématu Ježíšových blahoslavenství. Nedávno vyšly jeho myšlenky také v knižní podobě. Přinášíme z ní malou ukázkou.

V Matoušově evangeliu tvoří blahoslavenství jakýsi úvod ke Kázání na hoře. První Ježíšova velká promluva jej představuje jako nového Mojžíše, který hlásá nový zákon svého království. Nepřenáší jej z výšin chvějící se a dýmající hory Sinaj, kde se „hřmělo a blýskalo, na hoře byl těžký oblak“ (Ex 19,16). Jak říká tradice, Ježíš káže na mírných svazích nad Galilejským jezerem.

Promlouvá však s mocí a autoritou, nad kterou jeho posluchači žasnou, neboť se velmi liší od mluvy tehdejších rabínů. Výraz: „*Slyšeli jste, že bylo řečeno... Ale já vám pravím...*“, se bude v jeho kázáních objevovat často. Ježíš však prohlásí: „*Nemyslete si, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky; nepřišel jsem je zrušit, nýbrž naplnit*“ (Mt 5,17). Na závěr horského kázání zaznívá podobenství o dvou domech, z nichž jeden stojí na skále a druhý na písku. Nesmíme se spokojit s tím, že po vyslechnutí Ježíšových slov budeme jen opakovat „*Pane, Pane*“: je třeba podle nich žít, neboť jen tím naplníme vůli Otce, který je na nebesích (srov. Mt 7,21.24-27). (...) Nabízí nám cestu ke ztotožnění s Kristem, k nalezení Otce, k maximální otevřenosti vůči působení Ducha. Jedině Duch svatý nám dá správně pochopit blahoslavenství.

Blahoslavení milosrdní: odpuštění

Odpuštění je obtížným, někdy i heroickým, avšak nezbytným činem. Bez odpuštění se zlo bude šířit dál a dál. Jedině odvaha k odpuštění zastavuje šíření zla.

Boží láska je dost mocná na to, aby zahojila každou ránu, je však třeba se odvážně rozhodnout a projít „úzkou branou“ odpuštění. To je mnohem těžší, než kdybychom se poddali spontánní tendenci, jež nás strhává k zášti a k obviňování. Ale rozhodujeme se tím pro život. Jedna věc nám může usnadnit začátek obtížného procesu odpuštění. Někteří lidé se mi svěřovali: „Nedokázal jsem říci ‚odpouštím ti‘; snazší pro mne bylo použít Ježíšova slova, která pronesl na kříži: ‚Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí...!‘“ Ano, jedině Bůh může skutečně odpustit, protože jen on může zcela uzdravit, zcela odčinit spáchané zlo, jen on může znovu povolat k životu to, co je mrtvé. Nejhlubším zdrojem odpuštění je Otcovo milosrdné srdce.

My lidé dokážeme odpouštět jen tehdy, když se rozhodneme z tohoto pramene čerpat, vzneseme-li s pokorou a vírou prosbu o milost odpuštění, přijmeme-li do srdce Otcovu milosrdnou lásku. Potom budeme schopni hledět na druhé lidi s Otcovou dobrotou a shovívavostí, pak snáze přijmeme milost k odpouštění.

Někdy to samozřejmě chvíli trvá... Prvním krokem je o tuto milost prosit, toužit po ní. Stává se také, že uplyne delší doba mezi rozhodnutím odpustit a návratem k úplnému míru a pokoji. Střídají se vzestupy a pády, chvíle, kdy se v nás silně ozývá hněv a vzdor. To je normální, nicméně je třeba touto cestou vykročit a jít s rozhodností i trpělivostí. Přejde den, kdy se nám dostane úplného uzdravení.

Odpuštění a nová naděje

Odpuštění je nejen úkonem lásky, ale i víry a naděje.

Často nám připadá obtížné, ba i nemožné, obzvlášť máme-li pocit, že spáchané zlo je neodčinitelné. Někdo se zachoval tak, že jeho oběť - já sám nebo milovaná bytost - byla nenapravitelným způsobem poškozena. V jejím životě se cosi zlomilo a náprava není možná. Od nynějška už nebude nic jako dřív. Lidsky viděno můžeme mít tento pocit. Je to pochopitelné - ale odpuštění se pak stává prakticky nemožným. Co nám ale tvrdí křesťanská víra? Prohlašuje, že Bůh dokáže uzdravit každé zranění. A také, že „*kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost*“ (Ř 5,20). Víra říká, že „*utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena*“ (Ř 8,18). A v druhém blahoslavenství nám Ježíš říká: „*Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.*“

Odpustit je určitě mnohem snazší, máme-li naději, že Bůh může každé zlo, které jsme utrpěli, přetvořit v mnohem větší dobro; že zranění způsobená druhými nejenže budou zacelena, nýbrž mohou se stát pramenem života a štěstí v míře nevidané, naprosto přesahující rozsah zla, jež na nás dolehlo. A pokud máme víru a naději, že se nám od Boha dostane dobra mnohem většího, než bylo utrpěné zlo, pak už není důvod, abychom druhým zazlívali bolest, již nám způsobili. Takový postoj je ovšem plodem víry, opírá se jen o Boží slovo. Kristovo vzkříšení nám přece dává jistotu, že každá smrt může být proměněna v překypující hojnost života.

Posilu pro svou víru a naději můžeme čerpat z četných svědectví. Mnozí lidé zkusili od druhých strašné utrpení, ale dokázali odpustit a dospěli k plnosti křesťanské lásky, k mnohem dokonalejší a velkodušnější svobodě lásky. Uvedme jen Marti Girtanner, francouzskou protinacistickou bojovnici, jejíž život těžce poznamenaly následky mučení. O mnoho let později se setkala se svým mučitelem a ujistila ho, že mu odpustila. K podobnému kroku dospěla také Immaculee Ilibagya po genocidě ve Rwandě. ačkoli odpustit vrahům své rodiny a přátel vyžadovalo dlouhý vnitřní zápas v modlitbě (srov. *Odpustila jsem*, Doron 2022).

Naděje pro viníka

Odpuštění je úkonem víry a naděje i vzhledem k člověku, jemuž odpouštíme. Odmítáme-li odpustit, ztotožňujeme viníka se zlem, jež spáchal. Uvínáme v přesvědčení, že ten, kdo nám způsobil utrpení, je nenapravitelně zlý. Nedáváme mu šanci se změnit, nehodláme na něj změnit svůj pohled. Ale máme na to právo? Každý člověk je mnohem víc než jeho zlé skutky, nelze ho redukovat na zlo, které spáchal. Pohledme na zástupy svatých, jejichž obrazy zaplňují naše kostely, na jejich zářivé svatozáře a andělské tváře. Kolik jen je mezi nimi zabíjáků, cizoložníků nebo lidí jako sv. Augustin, nad nímž jeho matka po třicet let přelévala slzy! Copak nebyli velkými hříšníky, dokud se jim nedostalo milosti obrácení? Jestliže někomu odmítáme odpustit, pak to vlastně znamená, že nedoufáme v možnost jeho obrácení. Bůh však nikdy tuto naději neztrácí, vždycky vyhlíží obrácení hříšníka...

Když svému nepříteli odpustím, vyslovuji tím i naději v jeho možné obrácení. Pravda, tento člověk mi způsobil utrpení, dopustil se zlého skutku, možná i velmi závažného; spáchané zlo nelze popírat ani banalizovat. A přesto nehodlám pachatele odsoudit, chci doufat v obrácení jeho srdce, stojím o jeho obrácení!

V odpuštění a milosrdenství je velká síla; nejde jen o naši soukromou záležitost. Kdykoli odpouštíme, jako bychom přikládali do ohně Ducha svatého nad člověkem, jemuž prokazujeme milosrdenství. A jakmile bude oheň dost silný, může roztavit a obrátit jeho srdce. Každý skutek milosrdenství připravuje nové Letnice!

FILMANA

První česká filmotéka křesťansky zaměřených filmů

Nově vznikající streamovací služba nabídne divákům přístup k filmům, dokumentům a seriálům s křesťanskými hodnotami. Zahájení fungování streamovací služby je plánováno na podzim 2023. Divák po uhrazení měsíčního poplatku 149 Kč získá neomezený přístup do online katalogu filmů, které může sledovat kdykoliv a odkudkoliv.

O sbírce

Filmana startuje jako neziskový projekt. Její úspěch se opírá hlavně o důvěru těch, kteří se ji rozhodnou finančně podpořit. Proto jsme se během příprav rozhodli obrátit se na naše budoucí diváky. Na stránce Donace.cz mohou podporovatelé libovolnou částkou podpořit vznik Filmany.

Obsah

Na diváky čekají historická dramata jako například film o svatém Ignáci, který rozehrává příběh velkého obrácení. K dispozici bude také řada dokumentů pro ty, kteří chtějí prohloubit své znalosti a nechat se inspirovat. Velké zastoupení budou tvořit také filmy, které budou spíše otázky spíše otevírat, než na ně odpovídat a to jsou filmy z kategorie “k zamyšlení”. V této sekci najde divák filmy jako Mlčení, Zjevení nebo Corpus Christi. K těmto filmům bude vznikat také bonusový obsah v podobě rozborů a zamyšlení. Pracujeme také na seriálu o životech svatých a inspirujících osobnostech z křesťanského prostředí.

Filmy mají moc proměňovat lidská srdce – tato věta z úst papeže Františka byla hlavním impulsem, který svedl realizační tým dohromady. Jsme přesvědčení, že publikum pro křesťanské filmy v Česku už existuje – my pro něj chceme vytvořit pohodlné a příjemné prostředí, kam se budou tito diváci rádi vracet pro další duchovní obohacení a příjemně strávený čas.

<https://filmana.cz>

TIP NA VÝLET

tentokrát na Šumavu

Nedaleko Dobré Vody u Hartmanic na Šumavě, pod vrcholem hory Březník, žil od roku 1040 benediktinský mnich, poustevník sv.Vintíř (Günther), osobnost evropského významu, misionář a diplomat. Vintíř se svými spolubratry napomáhali kontaktům mezi Němci a Čechy, hlubokými hvozdy „připravovali“ cesty ke vzájemným kontaktům.

Měl kontakty s benediktinskými mnichy břevnovského kláštera, kteří si ho přáli za opata a když v r. 1045 zemřel, jeho pohřbu se zúčastnil i náš sv. Prokop. Na jeho památku dal baron František Karel Villani roku 1706 postavit na místě původní dřevěné kaple na Dobré Vodě kostel sv.Vintíře.

Po odsunu německého obyvatelstva po 2. světové válce se obec stala součástí vojenského výcvikového prostoru československé armády. Zachránilo ji, že zde sídlilo velitelství a kostel naštěstí nepotkal stejný smutný osud jako mnoho jiných kostelů na Šumavě a nebyl zbořen, ale sloužil jako skladiště. Kostel ale chátral – zmizel oltář, varhany, vnitřní výzdoba i lavice. Kostel byl opraven a znovu vysvěcen v roce 1995 u příležitosti 950. výročí od úmrtí sv. Vintíře a to díky významné pomoci bývalých rodáků z Dobré Vody.

Také původní kaple sv.Vintíře byla armádou vyhozena do povětří. Znovu byla vystavěna v roce 1992, za přispění

obyvatel Hartmanicka a členů spolku sv. Vintíře z bavorského Rinchnachu. Nachází se v těsné blízkosti Vintířovy skály, odkud je pěkný výhled na šumavské vrcholy směrem k česko-německé hranici.

V roce 2001 přišla známá místní sklářská výtvarnice Vladěna Tesařová s návrhem vytvořit v kostele sv. Vintíře oltář ze skla, jehož ikonografický program připomněl stále inspirující osobnost patrona kostela a zároveň společné náboženské a kulturní tradice národů střední Evropy. Vznikl třídlíný oltář se scénou ukřižování a vyobrazením světců středoevropského prostoru v čele se sv. Vintířem o rozměrech 4,5 × 3,2 m a hmotností téměř 4 tuny.

Použitý materiál a technologie navazuje na tradici zpracování skla na Šumavě. V průběhu dalších let byl interiér doplněn o čtrnáct skleněných plastik s tematikou křížové cesty, sochu sv. Vintíře v životní velikosti, skleněný ambon, oltářní stůl a Betlém. Tento celek je unikátním uměleckým díle v rámci celé Evropy.

U kostela se nachází pramenná kaple nad studánkou léčivé vody, pro kterou si jezdí lidé z širokého okolí. V rodném domě Dr. Šimona Adlera, významného rabína, pedagoga a učenice, popraveného v roce 1944 v Osvětimi, bylo vybudováno muzeum – pobočka Muzea Šumavy. Část expozice připomíná 25 měst a obcí z regionu, kde před válkou existovaly židovské komunity a představuje zlikvidované i zachráněné památky – synagogy, židovské hřbitovy atd. Jedna z expozic je věnována sv. Vintíři.

Kostel sv. Vintíře v Dobré Vodě, jediný tohoto zasvěcení na světě, je od poloviny devadesátých let opět živým duchovním střediskem celého kraje. Při obnovených poutních slavnostech se zde scházejí nejen Češi a Němci, ale i příslušníci jiných národností. Také poustevna sv. Vintíře se stala v posledních desetiletích cílem poutí a místem setkávání věřících z obou stran hranic. Přispívá tak k utváření církve jako společenství věřících přes hranice a k vzájemnému smíření a odpuštění.

www.sumavanet.cz

CHRÁMOVÝ SBOR VÁCLAV V PRAŽSKÉ KATEDRÁLE

Chrámový sbor VÁCLAV zažil dvě krásné a zajímavé akce během 1. červnového týdne. Tou první byla 2.6. po celé republice konaná Noc kostelů, která byla

výjimečná svým programem a tou druhou pak vikariátní poutní mše v Katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze dne 3.6.

Na účinkování na Noci kostelů se vždy velmi těšíme. Repertoár je neobvyklý pro chrámový sbor, ale o to poutavější pro public-

kum. Návštěva kostela i koncertu byla hojná a atmosféra v ten večer přátelská až okouzlující.

Část tohoto nadšení jsme si uchovali a přenesli následující den do katedrály, kam jsme se po pár letech zase vrátili. Zpívání v těchto prostorech je pro nás vždy velkou poctou a zároveň výzvou. Po mši nás čekala odměna v podobě prohlídky katedrály, kterou průvodním slovem doprovodil pan profesor Jan Royt, historik působící na Karlově univerzitě.

Chtěli bychom touto cestou poděkovat panu proboštovi Liboru Bulínovi, který má velký podíl na našem "výletu" do katedrály a zároveň panu profesorovi za vyprávění, které bylo pro chrámový sbor VÁCLAV přinejmenším stejně poutavé a obohacující, jako zážitky nabitý 1.červnový víkend.

Text: Vendula Boháčová,

Foto: archiv Chrámového sboru VÁCLAV

Radostná neděle

Uplynulá neděle 26. června byla v naší farnosti byla ve znamení dvou událostí – 25. výročí svatby Aničky a Tondy Tintěrových a tradičního farního dne. Mohla by tedy klidně nést pojmenování Gaudete (radujte se).

Je vždycky hezké, když se do bohoslužby nějakým způsobem promítá život farníků a když si můžeme společně připomínat a slavit např. svátost křtu nebo manželství, a poděkovat Bohu za všechny dary.

A ta slavnostní, radostná atmosféra, podpořená slunným letním počasím, se pak přirozeně přelila na zahradu našeho Farního centra, která zásluhou mnoha farníků jako by se přeměnila ve svatební párty. Nechybělo snad nic: opékané prasátko, pivo, limo, stoly pokryté vybranými lahůdkami

slanými i sladkými, ovocem a zeleninou. A k tomu všemu kytara a zpěv. Pokud někdo lituje, že o to přišel, může to příště napravit. v.š.

FARNÍ DEN

Milí farníci, chtěla bych především poděkovat panu proboštovi, že souhlasil a podpořil náš farní den, který se konal 25.6.2023. A potom také vám všem, kteří jste přišli, pomohli s organizací a pohoštěním. Ale i vám, kteří jste prostě jen přišli. Bylo to skvělé setkání. I hudební příspěvek byl velmi pěkný a i za něj moc děkuji.

Za tímto dnem byl kus dobře odvedené práce, kterou někteří farníci pro vás rádi udělali. Věřím, že vám chutnalo a nemusí zůstat jen při farním dni jedenkrát do roka. Můžeme se scházet na zahrádce častěji i s opékáním třeba něčeho menšího, než je prasátko.

Přeji vám všem krásné prázdniny a dovolené a budu se těšit zase na další naše společné setkání, při kterém vytváříme jednotu a společenství naší farnosti. Kéž se budeme stále „rozšiřovat“, poznávat se, setkávat a navzájem si pomáhat. Díky vám všem!!!

Marie Nohynková

Kolegiátní kapitula svatého Kosmy
a Damiána ve Staré Boleslavi

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie

Mariánská pouť k Palladiu země české 15. srpna 2023

Poutní mše svatá - 9.00 hodin

celebruje **P. Prokop Petr Siostrzonek OSB**

arciděkan břeňnovský

Večerní mše svatá - 18.00 hodin

celebruje **J. M. Libor Bulín**, probošt Kolegiátní kapituly
svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, kustod Palladia
země české a staroboleslavský farář

13. srpna 2023

Malá Mariánská pouť

mše svatá - 9.00 hodin

celebruje **Mons. Michael Slavík Th. D.**

Mariánský koncert - 18.00 hod.

Interpreti - na varhany a varhanní pozitiv
budou hrát **studenti Pražské konzervatoře**

/ Vstupenky v Informačním centru /

20. srpna 2023

Velká Mariánská pouť

mše svatá - 9.00 hodin

celebruje **Mons. Karel Herbst SDB**
pomocný biskup pražský
doprovází chrámový sbor **Václav**

Večerní mše svatá - 18.00 hod.

celebruje **J. M. Libor Bulín**
probošt Kolegiátní kapituly svatých
Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2023

STARÁ BOLESLAV 27.–28. ZÁŘÍ

STŘEDA 27. ZÁŘÍ

19.00 **příjezd relikvie sv. Václava**

před areál baziliky sv. Václava ve Staré Boleslavi
následuje

Svatováclavský koncert

(J. D. Zelenka: Sub olea pacis et palma virtutis) a **nešpory**

ČTVRTEK 28. ZÁŘÍ

7.00 **mše svatá na hrobě sv. Václava**

v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze

7.00 **ranní chvály** v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi

7.30 a 8.30 **mše svaté** v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi

10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi

hlavní celebrant: Dominik kardinál Duška OP

kazatel: Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

14.00 **modlitba za národ u Palladia země České**

v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

17.30 **závěrečný koncert pro poutníky**

v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi

17.00 **odjezd relikvie sv. Václava** na Pražský hrad

18.00 **mše svatá** v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout

FARNOST SV. PROKOPA VÁS ZVE NA

SVATOPROKOPSKOU POUŤ NA SÁZAVĚ

PONDĚLÍ 3. 7. 2023

19:00 POBOŽNOST KE SV. PROKOPOVI

19:30–22:00 EUCHARISTICKÁ ADORACE

ÚTERÝ 4. 7. 2023

SLAVNOST SV. PROKOPA

8:30 POUTNÍ MŠE SVATÁ FARNOSTI KOLÍN
SLOUŽÍ OTCOVÉ VERBISTÉ

10:30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ
SLOUŽÍ P. VOJTĚCH KODET, O.CARM

18:00 KONCERT SE SPOLKEM SVATÁ LUDMILA
VARIHANY DANIELA VALTOVÁ KOSINOVÁ; PŘEDNES JAN KAČER

NEDĚLE 9. 7. 2023

VELKÁ SVATOPROKOPSKÁ POUŤ

10:30 HLAVNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ
SLOUŽÍ MONS. JUDE THADDEUS OKOLO, APOŠTOLSKÝ NUNCIUS V ČR

Srdečně zveme na svatoprokopskou Sázavu poutníky i návštěvníky, otevřeno máme celý rok.
Celoročně je také otevřen prohlídkový okruh „Český patron svatý Prokop“ provozovaný farností.

Více na <https://www.sazavskyklaster.cz/> a na FB: Sázavský klášter – poutní místo sv. Prokopa
Tel.: P. Radim Cigánek, farář 776 229 671; Ivo Knižek, kustelán 777 907 980

VELEHRAD 2023

DNY LIDÍ DOBRÉ VŮLE
4.–5. ČERVENCE 2023

Zlín kraj

www.velehrad.eu

Cyrilometodějské slavnosti VELEHRAD 2023

100. výročí úmrtí poslanca, senátora a olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana

Úterý 4. července

9.00–12.00 | Vzdělávací seminář pro rodiče, který je pořádán pod odbornou garancí CMTF UP Olomouc. Mezi tématy, která v jeho průběhu zazní, jsou: „Konflikt v rodině a jeho vliv na dítě“, téma přednesené PhDr. Jaroslavem Šturmou, „Problémy s úzkostí a strachem dětí a jak je řešit“ pohledem psychiatra, a téma „Mediace jako jedna z cest k řešení konfliktů v manželství“, v přednesu Doc. PhDr. Lenky Holé. K účasti na semináři srdečně zveme laickou i odbornou veřejnost.

od 10.00 | Hry a soutěže pro děti i rodiče • dětská představení • vernisáže • prezentace charitativních organizací, hnutí a komunit • interaktivní workshopy • koncerty • rozhovory • ruční přepisování Bible • soutěž ve fotbalových dovednostech a mnoho a mnoho dalšího

15.00 | Mše svatá pro vozičkáře (bazilika) – **Mons. Jan Baxant**, biskup litoměřický

Požehnání uměleckého artefaktu **Stojanovo otcovské srdce**

18.00 | Modlitba za vlast (bazilika) – ve spolupráci s Armádou ČR za přítomnosti historických praporů naší země, přímý přenos TV NOE

19.30 VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE

Záštitu převzal: Mons. Josef Nuzík, biskup a administrátor olomoucké arcidiecéze, **Radim Holíš**, hejtmán Zlínského kraje

Účinkují:

Jiří Pavlica a Hradišťan, Michal Hruža, Sima Magušinová Martausová, Thabata Oliver (Brazíle) a Stanley Jahoda, Petra Janů, Patrice Janečková, Sbor Stojanova gymnázia Velehrad, ZUŠ Zerotín, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín, Slovácký orchestr mladých, Spojené dechové hudby Bojané, Šarovec a Staroměstská kapela

Večerem provází:

Marcela Augustová a Jiří Václavek

20.00 | Přímý přenos Českou televizí a Českým rozhlasem Dvojka

21.00–23.00 | Adorace v bazilice – vedena hnutími a komunitami s přímluvnými modlitbami

Přiležitost ke svátosti smíření a k osobním rozhovorům.

23.00 | Půlnoční mše svatá – **Mons. Zdeněk Wasserbauer**, pomocný biskup pražský

Středa 5. července

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

NÁRODNÍ POUŤ

Mše svatě v bazilice:

6.30 • 7.30 | Hlavní celebrant: provinciál Tovaryšstva Ježíšova

8.30 | Celebroují novokněží České republiky

9.40 | Modlitba růžence (bazilika)

10.30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ

Hlavní celebrant: J. Exc. Mons. Jude Thaddeus Okolo, arcibiskup, apoštolský nuncius

Kazatel: Mons. Josef Nuzík, biskup a administrátor olomoucké arcidiecéze

Koncelebroují biskupové z Čech, Moravy a Slezska.

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Dvojka.

Přiležitost ke svátosti smíření je v bazilice i na nádvoří.

Hudební doprovod zajistí dechová hudba, Pěvecký sbor Stojanova gymnázia Velehrad, Svatopluk – smíšený pěvecký sbor Uherské Hradiště.

12.30–15.00 | Koncert dechové muziky a program pro rodiny s dětmi (Ambit)

15.00 | Řeckokatolická svatá liturgie (bazilika)

Hlavní celebrant: Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha v ČR

Neděle 9. července

MALÁ POUŤ

Mše svatě v bazilice:

7.30 • 15.00

10.00 | Mše svatá – **Mons. Antonín Basler**, pomocný biskup olomoucký

14.00 | **Arcibiskup A. C. Stojan, apoštol všeobecného kněžství** – přednáška P. Pavla Ambrose SJ s prezentací knihy Petra Hudec Velehradský unionismus, pořádá Matice velehradská (Jezuitská kaple SVG). Sraz zájemců u kašny na nádvoří.

Zveme všechny krojované!

Přihláška, organizační pokyny a parkovací karty pro krojované k dispozici na www.velehrad.eu

Více info: www.farnostvelehrad.cz • www.velehradinfo.cz

PARTNEŘI:

Katolický týdeník

Maltéžská pomoc, o. p. s.

TAXIWAY

LETNÍ TÁBOR PRO MLADÉ 12 - 16 LET

PŘIHLAŠ SE →

HORA MATKY BOŽÍ V KRÁLÍKÁCH

27. 8. – 1. 9. 2023

UNITED

MULTIŽÁNROVÝ KŘEŠŤANSKÝ FESTIVAL

HILLSONG LONDON (UK)
LIN D (SWE) / GALACTUS JACK (UK)

PINELAKE WORSHIP BAND (US) / TIMOTHY (SK)
ESPÉ (SK) / ALIVE / ADONAI / ALLTIDE (SK)
TOWMEOT (SK) / ON FIRE / A DALŠÍ...

HLAVNÍ ŘEČNÍCI:

JANETTE OUBRECHTOVÁ
TOMÁŠ HOLUB / DALIMIL STANĚK
JANA POLEHNA / ONDŘEJ SZTURC

VSETÍN

17-19/8/2023

WWW.FESTIVALUNITED.CZ

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

4.7. (úterý)	památka svatého Prokopa, opata
5.7. (středa)	slavnost svatých Cyrila, mnicha a Metoděje, biskupa, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
11.7. (úterý)	svátek svatého Benedikta, opata
22.7. (sobota)	svátek svaté Marie Magdalény
25.7. (úterý)	svátek svatého Jakuba, apoštola staršího
26.7. (středa)	památka svatých Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
29.7. (sobota)	památka svatých Marty, Marie a Lazara
6.8. (neděle)	svátek Proměnění Páně
8.8. (úterý)	památka svatého Dominika, kněze
9.8. (středa)	svátek svaté Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10.8. (čtvrtek)	svátek svatého Vavřince, jáhna a mučedníka
11.8. (pátek)	památka svaté Kláry, panny
15.8. (úterý)	slavnost Nanebevzetí Panny Marie
20.8. (sobota)	památka svatého Bernarda, opata a učitele církve
22.8. (úterý)	památka Panny Marie Královny
24.8. (čtvrtek)	svátek svatého Bartoloměje, apoštola
29.8. (úterý)	památka Umučení svatého Jana Křtitele

APOŠTOLÁT MODLITBY

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Červenec

Úmysl papeže: Za prohloubení života z eucharistie

Modleme se, aby katolíci postavili do středu svého života slavení eucharistie, které hluboce proměňuje lidské vztahy a otevírá je setkání s Bohem i bližními.

Národní úmysl: Za manžele

Modleme se za manžele, aby společně strávený čas dovolených a prázdnin prohloubil jejich vzájemnou úctu a věrnost.

Srpen

Úmysl papeže: Za světový den mládeže

Modleme se, aby Světový den mládeže v Lisabonu pomohl mladým lidem znovu naplno žít evangelium a svědčit o něm v jejich vlastním životě.

Národní úmysl: Za dobrovolníky ve farnostech

Modleme se za všechny, kdo se aktivně podílejí na životě farních společenství, aby pro ně byla služba zdrojem radosti a pokoje.

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

NEDĚLNÍ MŠE SVATÉ VE FARNOSTI

Všetaty	8:15 h
Kozly	9:30 h
Kostelec n.L.	10:30 h (kostel sv. Víta, 1. neděle v měsíci kostel sv. Martina)
Skorkov	11:00 h
Dřísy	15:00 h

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.
Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz
Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz
Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.*